

Kuolemanvuoren valtiat, osa 4

Panu Karjalainen

LV

Kipulääkkeet auttoivat Karstosin liikkeelle. Hänen päässään pyöri ja häntä oksetti yhä.

– Varmaan aivotärähdys, hän sanoi pukeutuessaan Seitsemännen armeijan haarniskaan. – Amaria, onko komentosilta ehjä?

– Pirstaleina, Amaria sanoi.

– Ammutaan sitten hätäraketti. Laivasto on tarpeeksi lähellä. He lähettävät jonkun hakemaan.

– Joudumme taas vangeiksi, Nin-Tikshu huokaisi.

– Niin joudutte, Karstos sanoi. – Mutta henkenne pelastuu.

– Voisimme ottaa taas hävittäjän... prinsessa sanoi.

– Niin voisitte. Pääsisitte takaisin Calampokseen, jossa meidän joukkomme jo odottavat.

– Voisimme yrittää Gemantaan.

– Liian kaukana hävittäjälle.

– Ei välttämättä!

– Kuuntele, hölmö! Karstos sanoi. – Tärkeintä on päästä täältä elävänä! Meidän...

Samassa hänen silmänsä samenivat. Hän horjahti ja, ennen kuin prinsessa ehti estää, hän kaatui pitkin pituuttaan maahan.

LVI

Seitsemännen armeijan laivasto oli kärsinyt pahoja tappioita Gypten räjähdyksessä. Kenraali Kirambol oli kuollut. Lippulaiva oli vaurioitunut, mutta toimintakunnossa. Sen kannella komennossa oli Kuolemanvuoren neuvonantaja.

– Teidän ylhäisyytenne! koordinaattori huusi. – Hätäraketti tuhoutuneesta kuunpimentäjästä!

Neuvonantajan mieleen hiipi epäily. Hän upotti tietoisuutensa routahengen meditaatioon. Kyllä, Amaria oli elossa. Se tarkoitti, että ehkä prinsessakin olisi... Uskomatonta.

– Meillä ei ole aikaa eloonjääneille, neuvonantaja sanoi. – Nin-Wardun joukot ovat kimpussamme pian. Laivasto poimuun!

Koordinaattori protestoi, mutta neuvonantajan silmät välähtivät vaarallisesti.

– Laivasto poimuun, koordinaattori toisti vastahakoisesti.

Prinsessan oli parempi olla kuollut. Kuolemanvuorella Abardnuulin, silmättömän pedon, oli

herättävä. Haikaramystikot tarvitsivat petoa salaisen valtansa tueksi. Prinsessojen ja sepulkaanien valtakausi oli ohi.

LVII

Ingrod ei ollut uskoa korviaan. – Poimuun? Joku ampui juuri hätäraketin kuunpimentäjistä!

– Käsky kävi, Svana sanoi.

Ingrod kihisi. Hän ei voinut uskoa, että Karstos oli kuollut. Ensin Agnus, sitten vielä Karstos? Ei.

Jos oli pienikin toivonkipinä, Ingrod puhaltaisi sen roihuavaan liekkiin.

– Svana! hän huusi. – Me emme kuulleet poimukäskyä! Iskuryhmä ja lääkäri välittömästi paleandraaniin – salakulkijat eivät jätä omiaan!

Taistelukannen koordinaattori epäröi päästää heitä.

– Poimuprosessi on jo käynnissä. Paleandraanit on ankkuroitu.

Ingrodin nappasi koordinaattoria kauluksesta.

– Esiäidit eivät kuolleet taistellen, jotta me voisimme jättää elävät taaksemme! Jos elossa on yksikin Seitsemännestä, minä raahaan hänet takaisin oli minulla paleandraani tai ei! Avaa portit!

Portit avattiin.

LVIII

Niskoitteleva paleandraani jätti laivaston, kun muut alukset olivat jo siirtymässä poimuun.

Etummaisena paleandraanin iskuportissa seisoivat Ingrod ja järsi hermostuneena juomarakkonsa letkua. Heti hänen takanaan oli iskujoukkojen lääkäri.

He paikallistivat hätäraketin lähtöpaikan: haljennut käytävänsuu syvällä kuunpimentäjän keskikannella.

– Vaikea päästä lähelle, pilotti sanoi. – Lähetetään ennemmin kapseli.

– Vie liikaa aikaa! Ingrod sanoi. – Siellä voi olla haavoittuneita. Tuo meidät iskuportissa kohteeseen, maksoi mitä maksoi!

Pilotti sulki silmänsä, pyysi esiäitien henkiä kanssaan ohjaamoon ja tyhjensi sitten mielensä.

Paleandraani lipui aavemaisen herkästi raunioituneen kuunpimentäjän yläkansien läpi.

– Kohteessa! pilotti sanoi.

Iskuportti ammuttiin. Vaijerit kiinnittyivät keskikannen käytävään. Ingrod syöksyi ulos.

Häntä vastassa oli itkuinen Nin-Tikshu.

– Karstos... Auttakaa häntä!

LIX

Lääkäri teki pika-arvion Karstosin tilasta.

– Verihyytymä aivoissa. Operoitava välittömästi.

Ei ollut aikaa palata lippulaivan kirurginsaleihin. Salakulkijat nostivat Karstosin paareille ja juoksivat tuhoutuneen kuunpimentäjän sairashuoneelle. Varavoima ei enää toiminut, joten taistelijat hakivat paleandraanista generaattorin. Rynnäkkövalonheittimen loisteessa lääkäri aloitti leikkauksen.

Ulommassa huoneessa Nin-Tikshu itki. Amaria oli kietonut prinsessan jäykästi syleilyynsä.

Ingrod kyseli heiltä tilanteesta. Amaria vain tuijotti ja prinsessan puhe särkyi itkuun tuon tuosta.

– Me olemme teidän vihollisianne, Ingrod yritti rauhoitella. – Ei meitä tarvitse surra.

– Minä kuulen naisen vaikerruksen, Nin-Tikshu nieleskeli. – Naisen, jolla on hopeanharmaa tukka.

Hän pyytää, ettei Karstos kuolisi!

Ingrodinkin silmät kostuivat. Tässä oli se kipinä, joka oli pelastanut Karstosin.

LX

Lääkäri pyyhki käsiään.

– Komentajan tila on vakaa. Mutta meidän pitää siirtää hänet hoitoon. Täältä loppuvat sekä happi että tarvikkeet.

He siirtyivät takaisin paleandraaniin. Sen ilmalukossa Ingrod puhutteli prinsessaa.

– Tästä hetkestä lähtien olen taisteluskosi, prinsessa. Voimme viedä teidät turvaan, ennen kuin palaamme omiemme pariin.

Prinsessa suuteli Ingrodia kiitollisesti poskelle. Paleandraani irrottautui varovasti kuunpimentäjän jäänteistä. Prinsessa jäi miettimään, mihin hänen ja Amarian olisi turvallisinta mennä.

– Esiäitien tähden! pilotti huusi.

Kolea, suunnaton varjo peitti paleandraanin alleen. Tähtitaivas oli yhtäkkiä täynnä kapeita, murhanhimoisia aluksia.

Nin-Wardun kostajat olivat vihdoinkin saapuneet. He olivat kuulleet Gypten tuhosta ja raadonsyöjien lailla he halusivat nähdä, mitä haaskalla oli tarjota.

LXI

Kreivitär Sarashvampala johti kostajia. Nin-Tikshu yritti vedota häneen.

– Päästä paleandraani menemään. He auttoivat meitä ja yksi heistä tarvitsee hoitoa!

– Hullu olisin, jos päästäisin arvokkaat vangit vapaaksi, kreivitär sanoi. – Heidän komentajansa on jo sairashuoneellamme. Kuulustelemme häntä, kun hänen tilansa sallii.

Nin-Tikshu tiesi, että kreivittären kanssa riitely olisi turhaa. Kostajiin hakeutuivat Nin-Wardun pahimmat jääräpäät ja kiivailijat. Hän päätti odottaa Siipikäärmettä.

Kostajien saavuttua Seitsemäs armeija vetäytyi Calampoksesta. Tappiot ja komentajien vaihdot olivat heikentäneet Sepulkaanin joukkoja ja kostajat uskoivat hetkensä tulleen. He kokoontuivat nyt vuorostaan Calampoksessa. Siellä unibarbaarien papittaret liittyivät kreivitär Sarashvampalan pöytään, jonka antimia täydennettiin planeetan hedelmillä. Neuvoa olivat nyt pitämässä Nin-Wardun ylimykset.

LXII

Myöhemmin Nin-Tikshu ja Siipikäärme istuivat kaksin prinsessan hytissä. Kumpikaan heistä ei ollut tyytyväinen neuvonpidon päätöksiin.

– Kreivitär uskoo, että sota on käytännössä ohi ja voitto meidän, Siipikäärme sanoi. – Mutta hän katsoo ainoastaan joukkoja, aseita ja alusten määrää.

– Mitä tarkoitat? Nin-Tikshu kysyi.

– Laivastojen yhteenotot ovat vain sivujuonne tässä kamppailussa. Koko ajan tunnen, miten Kuolemanvuoren varjo kasvaa.

– Tarkoitatko Amariaa?

– Vihollinen pitää häntä edelleen otteessaan. Siksi hän on kuin elävä kuollut. Mutta tässä on kyse enemmästä kuin Amariasta. Pimeys on tiheintä Maassa, sepulkaanien planeetalla. Tule, haluan lukea sinulle otteen Maan kielletyistä historiankirjoista.

He nousivat ja menivät Siipikäärmeen hyttiin. Barbaaripapitar otti esille mustana hohtavan pra-
taulun.

LXIII

Siipikäärme luki pra-taulusta:

Vuonna kaksitoista sortui viimeinen rajalinnake. Lauma oli lyöty. Velpan Lindrian oraakkeli julisti Maan lopun olevan lähellä. Sitten hän tukehdutti itsensä kieleensä, jottei Usva saisi häntä.

Sepulkaani vannoi silloin, ettei Maata tuhottaisi koskaan. Hän vaelsi Kuolemanvuorelle. Siellä hän ortokaanien kanssa synnytti Pedon.

He kutsuivat sitä Aman Hvardaksi, mustaksi kalaksi ja Abardnuuliksi. Se oli krusilkojen sukua, nimeltään Bahu Marki. Sillä ei ollut silmiä. Se oli syntynyt syömään.

Kun Usva tuli Maahan, Aman Hvarda nieli sen. Mutta niin nieli Aman Hvarda myös kolmasosan miehistä ja kolmasosan naisista. Nälän loputtua se laskettiin ikuiseen uneen Kuolemanvuoren alle eikä sen perinnöstä koskaan puhuttu.

LXIV

Nin-Tikshu tunsu Maan mytologiasta vain hirvilinnun, golamin ja Vaikertajat. Hän ei ollut koskaan kuullutkaan Kuolemanvuoressa nukkuvasta silmättömästä hirviöstä.

– Tuohan on vain satu, Nin-Tikshu sanoi.

– Ota Emmean Planeettainvälisten sotien historia, Siipikäärme sanoi. – Lue kaikki Maata koskevat kohdat. Sitten syntymänsä sokea peto on taistellut muulloinkin. Aina sen teot on kuitenkin selitetty luonnonmullistuksiksi tai pommitusonnettomuuksiksi – jälkipolvien hämäykseksi.

– Onko tämä se varjo, josta puhuit?

– Ei, Siipikäärme sanoi. – Mutta ne liittyvät toisiinsa. Kun kuljen unessa, aistin sokean pedon hengen Kuolemanvuorella, mutta se lepää. Sen yllä lepattaa tiheämpi varjo, ihmisten varjo, joka haluaa sen herättää. Mene nyt uneen, tyttäreni. Sieltä löydät tiesi, minne se sitten johtaakin.

LXV

Nin-Wardun kostajien joukkoon liittyivät myös kerbeerit ja gyrkavalat. Ilashmarista ja Kormekosista ei tullut ketään, sillä Seitsemännen armeijan niihin perustamat varuskunnat pitivät planeettoja edelleen Sepulkaanin sotilasvallan alla.

– Vapautamme ne myöhemmin, kreivitär Sarashvampala sanoi. – Ensin tuhoamme Seitsemännen armeijan rippeet.

Seitsemäs armeija oli perääntynyt Parmelaan. Monien mielestä armeijan liikkeet olivat oudon ponnettomia ja epäröiviä. Kreivitär laittoi asian syyksi kenraali Kirambolin kuoleman. Kostajat

valmistautuivat viimeiseen taisteluun.

Sitten vihollisilta tuli viesti: he halusivat neuvotella rauhasta. Paikalla olisi Sepulkaanin vouti, Kuolemanvuorelta saapunut neuvonantaja.

– Turhaa puhetta, kreivitär sanoi. – Murskaamme heidät kaikki!

Nin-Tikshu oli kuitenkin suostuvainen ja hänen puolellaan olivat unibarbaarit, kerbeerit ja gyrkavalat.

– No, olkoon, kreivitär myöntyi.

LXVI

Siipikäärme ja Nin-Tikshu pukeutuivat unibarbaarien taisteluviihtoihin. He molemmat epäilivät neuvottelukutsua ansaksi, mutta tunnistivat samalla siinä mahdollisuuden: he tapaisivat Kuolemanvuoren neuvonantajan. Siipikäärme halusi selvyyttä näkyihinsä. Nin-Tikshu toivoi Amarian parantamista.

Karstos halusi puhua prinsessalle ennen neuvotteluja. Hän oli paremmassa kunnossa, vaikkakin edelleen vuoteessa.

– Prinsessa, hän sanoi. – Käskin sinun jättää kuolleet. Tällä kertaa todella rikoit käskyä!

Nin-Tikshu virnisti. – Nin-Wardun prinsessat eivät tottele ketään!

Karstoskin hymyili.

– Pelastit henkeni. Haluan lähettää yhden taistelijoistani Parmelaan turvaksesi.

Hän ojensi prinsessalle teräsriipuksen.

– Hänen nimensä on Agnus.

Prinsessa epäröi. Karstos oli järkkymätön.

– Haluan, että muistat hänet, prinsessa. Huomaan, että välillä viholliset muuttuvat ystäviksi, mutta sekään ei tuo kuolleita takaisin.

LXVII

Neuvottelupaikaksi oli valittu Parmelan pyhientasangon vanha rauniokaupunki. Parmelan taivailla vastakkain olivat molempien osapuolten laivastot sädetykit valmiiksi suunnattuina.

Ikivanhassa tuulenpyyhkimässä arkatassa sepulkaanikunnan ja Nin-Wardun edustajat kättelivät.

– Nimeni on Silia Ada, Kuolemanvuoren neuvonantaja sanoi. – Sinä olet epäilemättä prinsessa Tikshu.

– Tervehdys, Nin-Tikshu sanoi jäykästi.

Neuvonantajan kädestä häneen virtasi hyinen joki. *Sinäkö olet unenkulkijoiden heimosta?* ääni hänen sisällään rahisi. *Barbaariprinsessa! Sinun kaltaisesi eivät koskaan istu Harnoin linnassa sepulkaanien vierellä. Sinä olet öljyisen veren malja, sinusta putoavat mustuneet lehdet. Maksaaasi syö muinaislehtojen mato. Pakene kivuttomaan paikkaan aivosäikeidesi metsiin, jos vielä ehdit!*

– Minä voin hieman huonosti, Nin-Tikshu sanoi.

– Voimme jatkaa huomenna, neuvonantaja sanoi ja hymyili äidillisesti.

LXVIII

Prinsessa makasi laverilla Nin-Wardun leirissä ja oksensi.

– Se oli suora hyökkäys, hän sanoi.

Siipikäärme sekoitti hänelle parantavaa lientä.

– Hän yrittää tappaa minut, mutta miksi? Sepulkaanihan haluaa minut vaimoksi!

– Jokin on vialla. En luota siihen, että hänellä todella on Sepulkaanin mandaatti, Siipikäärme sanoi.

– Enkä tunne näitä Kuolemanvuoren vouteja ja heidän outoja voimiaan. Luulen, ettei hän aio parantaa Amariaa.

Nin-Tikshu ryysti lientä, mutta oksensi sen pian ulos.

– Me pakotamme hänet, hän sanoi suutaan pyyhkien.

– Varo sanojasi, Siipikäärme sanoi. – Jos neuvottelut kariutuvat, yllämme aukeaa tulinen helvetti.

– Toimimme hienotunteisesti totta kai. Kutsu siskosi. Tarvitsemme hiljaisen joukon, joka nappaa neuvonantajan leiristään. Haastattelemmme häntä sitten yksityisesti.

LXIX

Yö koitti. Kuolemanvuoren neuvonantaja istui pallillaan kevyessä meditaatiossa.

Teltanlieve heilahti.

– Kuka siellä? neuvonantaja kysyi terävästi.

Samassa yön pimeys tuli lihaksi hänen ympärillään. Hän yritti kirkaista, mutta jokin raskas ja pehmeä täytti hänen suunsa. Sitten kaikki musteni.

Hän tuli tajuihinsa kaukana leiristään. Mureneva pylväsrivistö hohti kuunvalossa karuna ja autiona.

Maata pyyhki pölyinen tuuli. Hänet oli sidottu ja hänen edessään istui kummallisessa risti-istunnassa kaksi hunnutettua naista.

- Jatketaanpa neuvotteluja, sanoi toinen. Prinsessa Tikshu!
- Haluatte minusta tietoja, neuvonantaja sanoi. – Turhaan! Olen saanut oppini Kuolemanvuorella enkä pelkää mitään!
- Maa on kaukana, prinsessa sanoi. – Olet nyt Reunamailla, Silia Ada. Ja Reunamailla on pahempiakin unia kuin painajaiset.

LXX

Nin-Tikshu ja Siipikäärme pyyhkivät hikeä kasvoiltaan. Noviisi toi heille vettä, jota he joivat ja kaatoivat päälleen.

- Sepulkaanilla on rautaisia vouteja, Nin-Tikshu puuskahti.
- Hän ei palvele Sepulkaania, Siipikäärme sanoi. – Kun menimme syvälle, huomasin sen hänessä. Hän ei ole valmis kuolemaan, vaan haluaa valtaa itselleen. Siksi hän haluaa herättää Kuolemanvuoren sokean pedon – se, joka pitelee petoa lieassa, pitelee toisessa kädessään valtikkaa.
- Mitä se meitä koskettaa? Prinsessa läpsi tajutonta neuvonantajaa poskille. – Kerro, miten Amaria parannetaan!
- Neuvonantaja havahtui silmät villisti pyörien. Hän näki Nin-Tikshun ja nauroi kuin mielipuoli.
- Myöhäistä! Yhdeksäs kuukausi koittaa pian, ja riitit Kuolemanvuorella aloitetaan! Syököön Abardnuul sepulkaanit, uneksijat ja kaikki maat!

LXXI

- Seuraavana aamuna osapuolet olivat liian voipuneita neuvotellakseen. Huhuttiin, että Kuolemanvuoren neuvonantaja oli vaipunut yhtäkkiseen psykoosiin. Epätietoisuus kalvoi kaikkia. Prinsessan leirissä unibarbaarit istuivat varna-asennossa ja uneksivat. Kun he havahtuivat, he kertoivat mitä olivat nähneet. Kaikki olivat nähneet saman unen: korkea vuori halkesi keskeltä, ja sen sisältä ryömi olento, jota ei kestänyt katsoa. Miljoonat kuolivat olennon suuhun.
- Minun unessani vuori ei halkea, jos Nin-Tiskhu matkustaa Maahan, Siipikäärme sanoi.
  - Viimeisenä heräsi Nin-Tikshu. Hänen ilmeensä oli surkea, mutta hänen äänensä oli äärettömän tyyni. Hän puhui kuin kuolemaantuomittu, täysin varmana kohtalostaan.
  - Minunkaan unessani vuori ei halkea, hän sanoi. – Ja siinä unessa minä olen Sepulkaanin vaimo.

LXXII

Neuvottelut saivat omituisen päätöksen. Kuolemanvuoren neuvonantaja puri kielensä poikki ja tukehtui vereen. Seitsemännen armeijan komentajat päätyivät siihen, että joukot vetäytyisivät taistelutta.

Sitten Nin-Wardun leiristä tuli tarjous, joka sai leuat loksahamaan auki: he luovuttaisivat prinsessan Sepulkaanille.

Ehtoina oli, että varuskunnat lähtisivät Ilashmarista ja Kormekosista ja että Sepulkaani ei koskaan enää toisi joukkoja Reunamaille.

Komentajat olivat ällikällä lyötyjä. He suostuivat Ilashmariin ja Kormekosiin, mutta yrittivät kiertää viimeisen klausuulin. Prinsessa itse neuvotteli ja ajoi järkähtämättä asiaansa – Reunamaat säilyttäisivät itsenäisyytensä häiden jälkeen.

Sotilaat tiesivät, miten asiainlaita tulisi olemaan, mutta viimein he allekirjoittivat sopimuksen. Leirit Parmelassa purettiin, ja osapuolet palasivat aluksilleen. Sota oli viimein ohi.

LXXIII

Kostajien aluksilla tunnelma oli apea. Kreivitär Sarashvampala oli pettynyt asian ratkettua rauhanomaisesti. Nin-Tikshu oli kalpea kuin ruumis ja yhtä hiljainen. Epäiltiin, että sama tauti, joka kalvoi Amariaa, oli iskenyt prinsessaankin. Unibarbaarit vaikuttivat levollisilta, mutta heidänkin keskuudessaan saattoi aistia jännitystä.

Karstos ja Ingrod valmistautuivat. Muodollisesti he olivat edelleen vankeja, mutta pian he muodostaisivat osan kunniakaartia, joka siirtäisi prinsessan Nin-Wardun laivoilta Seitsemännelle armeijalle.

– Kiitos, prinsessa sanoi koruttomasti ja ojensi teräsriipuksen Karstosille.

Karstos ryki.

– Pidä se. Ehkä tarvitset sitä vielä.

Prinsessa nyyhkäisi ja syöksyi Karstosin syliin. Karstos yritti työntää hänet pois, mutta laittoi lopulta kätensä lammasmaisesti prinsessan ympärille. Ingrod oli vierellä ja nauroi.

LXXIV

Sopimukseen kuului, että prinsessa ottaisi mukaan Maahan lähimmät seuraneitinsä. Joukkoon

valikoituivat Amaria ja Paramashtun keihässisaret, Calampoksen nunnat, kreivitär ja sata kostajaa, kaikki unibarbaarit.

– Sinullahan on mukanas oma armeija! Siipikäärme nauroi.

Prinsessa virnisti, vaikkakin vain heikosti. Sitten he vakavoituivat.

– Tunnen Kuolemanvuoren varjon yhä kasvavan, Siipikäärme sanoi. – Olen ylpeä sinusta, kun menet Maahan kohtaamaan sen.

– Koko ikäni olen halunnut olla vain uneksija, en prinsessa, Nin-Tikshu sanoi. – Ja nyt unet kertovat minulle, että juuri prinsessana voin tehdä eniten... Menen Maahan, olen Sepulkaanin vaimo... estän pedon heräämisen... parannan Amarian... Voi äiti, minua pelottaa!

Siipikäärme sulki hänet syleilyyn.

– Minä olen mukanas. Me taistelemme vielä yhdessä.

LXXV

Vaihto tapahtui rauhallisesti. Prinsessa shimashtiviitassaan käveli Seitsemännen armeijan voimasillan yli toisella puolellaan Siipikäärme, Amaria ja kreivitär Sarashvampala, toisella Karstos, Ingrod ja salakulkijat.

– Sepulkaanin valittu! kajauttivat kokoontuneet Seitsemännen armeijan soturit soinnukkaassa kuorossa. – Nin-Wardun prinsessa! Vuotakoon veremme puolestasi!

Kostajien, kerbeerien ja gyrkavalojen laivueet saattoivat Seitsemännen armeijan jäljelle jääneet alukset Reunamaiden rajalle.

Matkalla Maahan Siipikäärme puhui yksityisesti Karstosin kanssa.

– Et ehkä usko minua, komentaja, mutta meillä unenkävijöillä on keinomme saada tietoa.

Sepulkaanisi hallinnossa on kätkeytyjä elementtejä, jotka kamppailevat murentaakseen vanhan vallan. Prinsessan saapuminen Maahan on heille epäedullista ja he asettuvat vielä vastaamme.

Karstosin kulmat rypistyivät. – Keitä epäilet?

– Kerron kaiken, minkä tiedän, Siipikäärme sanoi.

LXXVI

Viimeinen poimu selkiytyi heidän edellään. Sol hohti platinavalooan alusten kannelle, kun Seitsemännen armeijan runneltu laivue kulki pystypäin Kimairojen portista ja saapui Maanpiiriin.

– *Tunnistakaa itsenne*, kehotti Maanvartija radiotaajuudella.

– Seitsemäs armeija, Seitsemännen koordinaattori sanoi. – Mukanamme on Sepulkaanin morsian, Nin-Wardun prinsessa!

– *Ahaa*, Maanvartija sanoi.

– Et vaikuta riittävän innostuneelta, koordinaattori sanoi.

– *Teen vain työtäni, mutta olkoon: eläköön Sepulkaani! Asettukaa ulommalle kiertoradalle.*

– Ulommalle! Yritätkö loukata meitä?

– *Sisemmällä kiertoradalla on Neljäs armeija. He ovat täällä juhlistamassa Sepulkaanin häitä. Jos pysytte housuissanne, niin ulompi kiertorata on teidän.*

Karstos tutki Neljännen laivueita. Miksi Neljäs? Eikö sepulkaanien henkivartiosto, Ensimmäinen armeija, riittänytkään? Hän mietti Siipikäärmeen sanoja. Mikä heitä oikein odotti?